

Sygn. akt IV U 685/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w (...) IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Barbara Kokoryn
Protokolant:	sekr. sądowy Tomasz Miłosz

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2017 r. w (...)

sprawy P. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o zasiłek chorobowy, zwrot nienależnie pobranego zasiłku chorobowego

na skutek odwołania P. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dni

1) 13 października 2016 roku nr (...),

2) 08 grudnia 2016 roku nr (...),

I. oddała odwołanie co do decyzji z punktu 1,

II. zmienia zaskarżoną decyzję z punktu 2 i ustala, że odwołujący nie jest zobowiązany do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego za okres od dnia 09 sierpnia 2016 roku do dnia 08 września 2016 roku.

Sygn. akt IV U 685/16

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O. decyzją z dnia 13 października 2016 roku i 8 grudnia 2016 roku o znaku: (...) – na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa – odmówił P. J. prawa do zasiłku chorobowego za okres: od dnia 09.08.2016r. do dnia 08.09.2016r. Organ rentowy zobowiązał odwołującego do zwrotu wymienionego zasiłku wraz z odsetkami w kwocie 2431,03zł na podstawie art. 84 ust. 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz 66 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa .

W uzasadnieniu decyzji ZUS O/O. wskazał, że P. J. zgodnie z zaświadczeniem o czasowej niezdolności do pracy przebywał na zwolnieniu lekarskim w okresie od dnia 09.08.2016r. do dnia 08.09.2016r. W dniu 23.09.2016r. przeprowadzono kontrolę prawidłowości wykorzystywania przez niego zwolnienia lekarskiego, podczas której okazało się, że odwołujący jest zatrudniony w nowym miejscu pracy. Zatem świadczenia jest nienależnie pobrane.

Od powyższej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O. P. J. wniósł odwołanie do Sądu Rejonowego w (...), IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wskazując, że jego postępowanie nie było zamierzone, ani nie miało na celu uzyskania większej korzyści, ale wynikało z całkowitej niewiedzy i nieznajomości przepisów. P. J. nie zaprzeczył, że zwolnienie lekarskie było wykorzystywane niezgodnie z jego przeznaczeniem, ale on nie miał świadomości, że o kwestiach związanych z zatrudnieniem go w nowym miejscu pracy nie został poinformowany organ rentowy i on sam powinien to zrobić.

W odpowiedzi na odwołanie - Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O. wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu podtrzymał argumenty, zaprezentowane w wydanych decyzjach z dnia 13 października 2016r. i 8 grudnia 2016 r. Organ rentowy powołał się na m.in. na definicję pracy zarobkowej i stosowne orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego i Sądów oraz przepisy .

Sąd ustalił, co następuje:

P. J. jest z zawodu technikiem –mechanikiem. Złożył w 2014r. wniosek do (...) SA w O. o zatrudnienie go, ale wniosek przez długi czas nie był rozpatrywany.

W okresie od dnia 15.03.2016r. do dnia 08.08.2016r. P. J. był niezdolny do pracy, a w okresie 25.04.2016r. do 28.04.2016r. leczony operacyjnie z powodu przepukliny kresy białej i przepukliny okołopępkowej. Plastyka przepukliny przy pomocy wszczepu siatki wymagała dłuższego leczenia następczego i rehabilitacji w poradni chirurgicznej oraz zwolnienia lekarskiego przez okres około 6 miesięcy i unikania większego wysiłku przez wymieniony czas. P. J. nie został pouczony o tym, że jest zobowiązany poinformować ZUS o podjęciu zatrudnienia w trakcie trwania zasiłku chorobowego.

W okresie od dnia 09.08.2016r. do dnia 08.09.2016r. P. J. ponownie był niezdolny do pracy przebywał na kolejnym zwolnieniu lekarskim, wystawionym przez lekarza. W zaświadczeniu o czasowej niezdolności do pracy lekarz wpisał symbol „2” we wskazaniach lekarskich, tj. „chory może chodzić”. W niedzielę 04.09.2016r. P. J. dowiedział się, że jego podanie o przyjęcie do pracy w (...) SA w O. zostało zaakceptowane. Musiał w tym samym dniu zdecydować czy podjąć zatrudnienie do poniedziałku. Odwołujący został zatrudniony od dnia 05.09.2016r. W okresie od 05 (poniedziałek) do 08.09.2016r.(czwartek) stawał się do pracy jako pracownik w (...) SA w O.. W tym okresie, z uwagi na odległość, nie udał się do lekarza prowadzącego celem stwierdzenia zdolności do pracy. Najpierw stawił się do zakładowego lekarza medycyny pracy i uważał, że to spowoduje, że ZUS zostanie poinformowany o jego zdolności do pracy. Następnie podejmował czynności wstępne związane z zatrudnieniem i był poddawany szkoleniom. W okresie września 2016r., ale już po 08.09.2016r. odwołującemu został wypłacony zasiłek chorobowy, przy czym odwołujący nie przeliczył go i nie ustalił, czy obejmuje on okres od dnia 05 do dnia 08.09.2016r. (dowód :przesłuchanie odwołującego protokół rozprawy od 00:00:00 do 00:09:25, od 00:10:36do 00: 22:40 –k.42v-43v, dokumentacja medyczna –k.8-16, zestawienia (...)k 33 i w aktach ZUS oraz opinia biegłego –k.21-22, 23, pismo –k.36)

Lekarz (...) pracy przekazał (...) SA w O. zaświadczenie, że odwołujący jest zdolny do pracy. W dniu 23.09.2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O. stwierdził, że odwołujący podlega ubezpieczeniu na nowej podstawie. W dniu 26.09.2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O. zwrócił się do (...) SA w O. o podanie czy odwołujący był pracownikiem. W dniu 07.10.2016r. M. poinformował, że był pracownikiem w okresie od 05 do 08.09.2016r. i pobrał wynagrodzenie za pracę. Nie wstrzymał wypłaty, a ustalił że jest ona nienależna dopiero po tym, kiedy został zgłoszony do ubezpieczenia przez (...) SA. Zasiłek został mu przyznany na początku września 2016r. Odwołujący nie wiedział, że nie powinien być przyjąć zasiłku chorobowego za ten okres, bo przysługiwało mu

prawo do wynagrodzenia. Dostał je dopiero w dniach 25-29 października 2016r., w tym też czasie ZUS zwrócił się do odwołującego o wyjaśnienia.

W dniu 30.11.2016r. organ rentowy stwierdził nadpłatę świadczenia w kwocie 2389,79zł z uwagi na pracę zarobkową odwołującego. Naliczył odsetki w kwocie 41,24zł. (dowód: dokumenty medyczne i lekarskie k. 8-16, 33, dokumenty w aktach rentowych, opinia biegłego – k. 21-22, przesłuchanie odwołującego na rozprawie w dniu 11.10.2017r. 00:03-00:26:20 –k. 42v-43,44)

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie P. J. jest bezzasadne co do decyzji z dnia 13 października 2016 roku o znaku: (...).

Natomiast zasługuje na uwzględnienie odnośnie decyzji z dnia 8 grudnia 2016 roku.

Organ rentowy kwestionował prawo do odwołującego zasiłku chorobowego za okres od dnia 09.08.2016r. do dnia 08.09.2016r. Wcześniejsze okresy zasiłkowe nie były kwestionowane.

Zakres sporu pomiędzy stronami sprowadzał się do ustalenia - czy ubezpieczony był niezdolny do pracy w okresie od dnia 09.08.2016r. do 08.09.2016r. i czy wykonywał w okresie od dnia 05.09.2016r. do 08.09.2016r. pracę zarobkową podczas jego orzeczonej niezdolności do pracy, a następnie czy na skutek umyślnego działania odwołującego doszło do pobrania przez niego zasiłku chorobowego, który mu nie przysługiwał.

Sąd dał wiarę odwołującemu, gdyż jego wypowiedzi są logiczne. Odwołujący wypowiadał się wiarygodnie, że nie wiedział i nie pamiętał, aby był pouczony o obowiązku poinformowania ZUS o wykonywaniu czynności pracowniczych w trakcie trwania zasiłku chorobowego. Odwołujący jasno odpowiadał na pytania.

Sąd dał wiarę przedłożonym dokumentom, gdyż żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości.

Sąd poparł opinię biegłego ortopedy, gdyż była jasna i pełna oraz odpowiadała na zadane pytania. Zgodnie z utrwalonym w tej mierze poglądem Sądu Najwyższego - opinie biegłych lekarzy mogą być oceniane przez Sąd wyłącznie przez pryzmat ich zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego oraz wiedzy powszechnej, wystarczające dla uznania bądź nie uznania opinii biegłego za przekonującą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, Lex nr 151656).

Przypomnieć należy, że żądanie dodatkowej opinii lekarzy przez sąd jest zasadne tylko wówczas, gdy złożona w sprawie opinia wzbudza jego wątpliwości, a nie dlatego że nie zadowala jednej ze stron (ubezpieczonego lub też organu rentowego) oraz, że w postępowaniu o prawo do świadczeń uzależnionych od ustalenia stanu zdrowia ubezpieczonego sąd nie ma obowiązku uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych tak długo, aż strona udowodni tezę korzystną dla siebie (wyroki: z dnia 19 marca 1997 r., II UKN 45/97 - OSNAPiUS 1998, Nr 1, poz. 24; z dnia 10 grudnia 1997 r., II UKN 391/97 - OSNAPiUS 1998, Nr 20, poz. 612). W niniejszej sprawie brak było podstaw do dopuszczenia dowodu z kolejnej opinii biegłego gdyż sporządzona dotychczas w sprawie opinia główna i uzupełniająca jest przejrzysta, logiczna i wyczerpująca i w konsekwencji nie wzbudza wątpliwości Sądu. Brak było podstaw do powołania nowego biegłego. Organ rentowy kwestionował wymienioną opinię, początkowo wniósł o powołanie nowego zespołu biegłych, jednak na rozprawie w dniu 11.10.2017r. cofnął wymieniony wniosek.

Przypomnieć należy, że zgodnie z art. 17 ust 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tj. Dz.U. z 2016r., poz. 372) - ubezpieczony wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia - traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia.

Wskazać należy, iż zasiłek chorobowy jest świadczeniem z ubezpieczenia społecznego, rekompensującym utratę zarobków na skutek choroby. Ryzyko ubezpieczeniowe, objęte ubezpieczeniem z tytułu choroby odnosi się do

niemożności uzyskiwania dochodów w razie jego spełnienia. Zasiłek chorobowy przysługuje zatem tylko wówczas, gdy choroba uniemożliwia uzyskiwanie dochodu z pracy.

Podkreślić należy, że przez pracę zarobkową rozumie się wszelką aktywność zarobkową wykonywaną na każdej podstawie prawnej (umowa o pracę, umowa cywilnoprawna, samozatrudnienie) albo bez takiej podstawy (tzw. praca na czarno), bez względu na wymiar czasu tej pracy. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 czerwca 2007 r. II UK 223/06 stwierdził, iż możliwość uznania, że nie dochodzi do utraty prawa do zasiłku chorobowego występuje tylko w razie podjęcia incydentalnej i wymuszonej okolicznościami aktywności zmierzającej do osiągnięcia zarobku w czasie pobierania tego zasiłku.

Sąd Najwyższy stwierdził, że pracą zarobkową, której wykonywanie w okresie orzeczonej niezdolności do pracy powoduje utratę prawa do zasiłku chorobowego lub świadczenia rehabilitacyjnego na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 267) - jest każda aktywność ludzka, zmierzająca do osiągnięcia zarobku, w tym pozarolnicza działalność gospodarcza, choćby nawet polegająca na czynnościach nieobciążających w istotny sposób organizmu przedsiębiorcy i zarazem pracownika, pozostającego na zwolnieniu lekarskim (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2005 r. I UK 370/04 OSNP 2005/21/342, OSP 2006/12/134).

Należy zgodzić się także z interpretacją pojęcia „pracy zarobkowej” - nie chodzi tu bowiem w szczególności o wykonywanie pracy podporządkowanej, czy zależności służbowej, co jest charakterystyczne dla stosunku pracy. Jest to „praca” w potocznym tego słowa znaczeniu, w tym także wykonywanie różnych czynności, na podstawie różnych stosunków prawnych o charakterze cywilnoprawnym, a także prowadzenie własnej działalności gospodarczej, samozatrudnienie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 16 maja 1996 r. III AUr 388/96)

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, że w spornym okresie odwołujący wykonywał pracę zarobkową i otrzymał wypłatę wynagrodzenia z dołu czyli dopiero w dniach 25-29 października 2016r. Zatem nie był uprawniony do otrzymania zasiłku chorobowego.

Podejmując pracę, odwołujący nie poinformował organu rentowego o tym, że zamierza podjąć nowe zatrudnienie, ani nie zgłosił do organu rentowego, że pobrał wynagrodzenie w okresie pobierania zasiłku z powodu niewiedzy. W aktach ZUS brak jest potwierdzenia, że był w tym zakresie pouczony.

Ustawa z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych(tj. Dz.U. z 2017r., poz. 1778), znajduje zastosowanie do wszystkich ubezpieczeń społecznych, w tym także do ubezpieczenia w razie choroby i macierzyństwa, co wynika jednoznacznie z art. 1 pkt 3 wymienionej ustawy.

W rozpoznawanej sprawie, w części dotyczącej zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego, istotne jest ustalenie czy znajduje zastosowanie art. 84 ust. 1 i 2 powołanej ustawy, określający definicję świadczenia nienależnie pobranego i regulujący kwestię jego zwrotu.

Zgodnie z art. 84 ust. 1 powołanej ustawy „osoba, która pobrała nienależnie świadczenie z ubezpieczenia społecznego, jest obowiązana do jego zwrotu wraz z odsetkami w wysokości i na zasadach określonych przepisami prawa cywilnego, z uwzględnieniem ust.11”.

Z kolei w myśl art. 84 ust. 2 pkt 1) cytowanej ustawy „za kwoty nienależnie pobranych świadczeń uważa się świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczeń albo wstrzymanie ich wypłaty w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenie była pouczona o braku prawa do ich pobierania”.

Natomiast w myśl art. 84 ust. 11 ustawy systemowej, „jeżeli osoba pobierająca świadczenia zawiadomiła organ wypłacający te świadczenia o zaistnieniu okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczeń albo wstrzymanie ich wypłaty, a mimo to świadczenia były nadal wypłacane, kwoty nienależnie pobranych świadczeń z ubezpieczeń społecznych podlegają zwrotowi bez odsetek za zwłokę”.

Ponadto zgodnie z art. 84 ust. 5 cytowanej ustawy „przepisów ust. 2-4 i 8 nie stosuje się, jeżeli przepisy szczególne określające zasady przyznawania i wypłacania świadczeń stanowią inaczej”.

Wskazać też należy na treść art. 66 ustawy zasiłkowej. Zgodnie z art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (cyt. wyżej), wypłatę zasiłku wstrzymuje się, jeżeli prawo do zasiłku ustało albo okaże się, że prawo takie w ogóle nie istniało. W myśl art. 66 ust. 2 i 3 tejże ustawy, jeżeli świadczenie zostało pobrane nienależnie z winy ubezpieczonego lub wskutek okoliczności, o których mowa w art. 15-17 i art. 59 ust. 6 i 7, wypłacone kwoty podlegają potrąceniu z należnych ubezpieczonemu zasiłków bieżących oraz z innych świadczeń z ubezpieczeń społecznych lub ściągnięciu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w sprawie zwrotu bezpodstawnie pobranych zasiłków stanowi tytuł wykonawczy w postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Przypomnieć za organem rentowym należy tezy z orzeczeń Sądu Najwyższego i Sądów Apelacyjnych. Między innymi w wyroku z dnia 17.01.2012r. wydanym w sprawie sygn. I UK 194/11 (LEX nr 1227962), a także w wyroku z dnia 19.02.2014r., wydanym w sprawie sygn. I UK 331/13 (LEX 1446442), Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że art. 66 ust.2 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa nie stanowi przepisu szczególnego w stosunku do art. 84 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, w tym znaczeniu, że wyłącza stosowanie tego ostatniego przepisu do nienależnie pobranych zasiłków chorobowych. Przepis art. 66 ust. 2 ustawy zasiłkowej określa w szczególności sposób zasady potrącania oraz egzekucji nienależnie pobranych świadczeń, nie wyłącza natomiast stosowania definicji nienależnie pobranych świadczeń, wynikającej z art. 84 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, do nienależnie pobranych zasiłków chorobowych.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25.06.1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową, stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby. W myśl powołanego art. 13 ustawy zasiłkowej, ubezpieczonemu nie przysługiwał zasiłek chorobowy za okres od 05.09.2016r. do 08.09.2016r., skoro z dniem 05.09.2016r. podjął pracę zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia go ubezpieczeniem chorobowym i w okresie do czasu zakończenia pobierania zasiłku chorobowego w dniu 08.09.2016r. wykonywał czynności pracownicze.

Powołując się ponownie na art. 17 ust 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, odwołujący utracił prawo do zasiłku chorobowego za cały okres ostatniego zwolnienia od dnia 09.08.2016r. do dnia 08.09.2016r. Tym samym zasiłek wypłacony za cały ten okres był świadczeniem nienależnym w rozumieniu art. 84 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Jednakże od „świadczenia nienależnego” należy odróżnić „świadczenie nienależnie pobrane”, którego zwrotu może domagać się organ rentowy na podstawie art. 84 ustawy systemowej. Każde bowiem świadczenie nienależnie pobrane jest świadczeniem nienależnym, jednakże nie zawsze musi być odwrotnie.

Zgodnie z utrwalonym już orzecznictwem Sądu Najwyższego i Sądów Apelacyjnych, w sprawie ubezpieczeń społecznych "świadczenie nienależnie pobrane" to nie tylko „świadczenie nienależne” obiektywnie, czyli np. wypłacone bez podstawy prawnej, ale także "nienależnie pobrane" subiektywnie, a więc pobrane przez osobę, której można przypisać określone cechy dotyczące stanu jej świadomości (woli) co do zasadności pobierania świadczenia, bądź określone działania lub zaniechania, podjęte w złej wierze.

Organ rentowy może domagać się zwrotu nienależnie pobranego świadczenia tylko wówczas, gdy ubezpieczonemu można przypisać **złą wolę**. Przyjmuje się, że obowiązek zwrotu obciąża tylko tego, kto przyjął świadczenie w złej wierze, wiedząc, że mu się ono nie należy. Nie można przyjąć, że doszło do nienależnego pobrania świadczenia, jeżeli

jego wypłata nastąpiła z przyczyn niezależnych od ubezpieczonego, a ubezpieczony pobierając świadczenie nie miał świadomości że jest ono nienależne.

Podobne stanowisko wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4.09.2007r. w sprawie sygn. I UK 90/07 (OSNP 2008/19-20/301), a także Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 9.01.2013r. w sprawie sygn. III AUa 786/12 (LEX nr 1267361) oraz w wyroku z dnia 19.02.2014r. w sprawie sygn. III AUa 289/13 (LEX nr 1439134) jak również Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w uzasadnieniu wyroku z dnia 2 października 2014 r. w sprawie o sygn. akt VIII Ua 24/14

W tym miejscu należy wskazać na treść art. 61 ust. 1 ustawy zasiłkowej, zgodnie z którym na organie rentowym spoczywa obowiązek ustalenia prawa do zasiłku, jego wysokości i dokonania wypłaty.

W rozpoznawanej sprawie mamy do czynienia z przypadkiem, gdy wypłata nienależnego świadczenia nastąpiła z przyczyn nie leżących po stronie odwołującego, gdyż brak jest dowodu, że organ rentowy pouczył odwołującego, że nie wolno mu pobrać świadczenia. , następnie je zwrócić w przypadku podjęcia pracy zarobkowej, a zatem z przyczyn niezależnych od ubezpieczonego, a nadto ubezpieczony pobierając świadczenie nie miał świadomości że jest ono nienależne. Wypłaty nienależnego świadczenia dokonano po dniu 08.09.2016r. przy czym wypłata obejmowała nie tylko okres od 05.09.2016r. do 08.09.2016r, ale cały ostatni okres zasiłkowy od 09.08.2016r. do 08.09.2016r. Jednocześnie odwołujący uważał, że z chwilą zgłoszenia się do lekarza medycyny pracy, organ rentowy zostanie poinformowany o tym, że odwołujący został zatrudniony i będzie miało to odzwierciedlenie w otrzymywanym od organu rentowego świadczeniu. Ubezpieczony nie wiedział za jaki okres dokonano wypłaty, a zatem nie był świadomy, że pobiera świadczenie nienależne. Wskazać należy, że pomiędzy rozpoczęciem pracy w (...) SA a terminem do którego trwał okres zasiłkowy upłynęły 4 dni, wypłata zasiłku chorobowego nastąpiła jeszcze później. Co najmniej teoretycznie organ rentowy miał szansę ustalić negatywne przesłanki do wypłaty zasiłku chorobowego i nie dokonać jej.

Organ rentowy nie wykazywał w treści odpowiedzi na odwołanie braku możliwości wstrzymania wypłaty świadczenia, poprzestając na dołączeniu niepodpisanego screenu na k.1 w akt orzeczniczych. Okoliczność ta nie była niesporna ani przyznana, zaś ciężar dowodu powyższej okoliczności spoczywał w niniejszej sprawie na organie rentowym. Podkreślić zatem należy, że wobec treści wskazanego wyżej art. 66 cyt. ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa przepisów, w pierwszej kolejności w razie ujawnienia, że prawo do zasiłku ustało lub nie istniało, przepisy przewidują obowiązek wstrzymania prawa.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego, w tym przesłuchania odwołującego świadczenie zostało nienależnie wypłacone, a nie nienależnie pobrane, w szczególności, nie było ono nienależnie pobrane z winy ubezpieczonego lub wskutek okoliczności, o których mowa w art. 15 ust. 1 oraz art. 59 ust. 6 i 7 cyt. ustawy zasiłkowej.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ par. 1 i 2 kpc w związku z powołanymi przepisami, Sąd oddalił odwołanie co do decyzji z dnia 13 października 2016 roku, a zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 8 grudnia 2016 roku o znaku: (...).

SSR Barbara Kokoryn